

der, naar den længstlevende Ægtefælle skifter med den Førstafdødes Livsarvinger, ikke for Arveudlæggets Skyld at ske nogen Realisation af Boets Eiendele, hvis saadant vilde virke ødelæggende paa den Længstlevendes Stilling, men Ægtefællen har Ret til at beholde det hele Bo imod at udbetale de myndige Livsarvinger deres Arvelodder konstant, hvormod de Umyndiges Arvelodder i Regelen ikke behøve at udbetales, men kunne blive henstaaende hos Ægtefællen med Panteret i Boet efter thinglæst Skifteextrakt. Paa Skifte med den Førstafdødes Udarvinger har den længstlevende Ægtefælle derimod nu ingen saadan Afgang til at beholde det hele Bo, men kun samme Ret som Arvingerne til at forlange sin Andel udlagt i Boets Eiendele efter Burdering. Denne Ordning er meget ubillig mod den længstlevende Ægtefælle; det vil kunne gjøre et stort Afbræk i dens Næringsvei, ja virke fuldkomment ødelæggende paa Ægtefællens Stilling, hvis den skal finde sig i, at Tredieparten af Boets Eiendele enten udlægges Arvingerne efter Burdering eller bortfælges ved Auktion, især da det ikke staaer til Ægtefællen først at udtage de Eiendele, den ønsker, og overlade Arvingerne, hvad den mindst bryder sig om, men Lodtrækning maa gjøre Udslaget, naar Flere ønske at erholde den samme Ting. Det er urimeligt, at Ægtefællen i denne Henseende skal være ugunstigere stillet overfor Udarvinger end overfor Livsarvinger, og forsaavidt man vil indvænde, at Ægtefællerne have det i deres Magt ved testamentariske Bestemmelser at sikre hinanden mod ubillige Fordringer fra deres Arvingers Side, maa hertil svares, at Lovgivningen dog ikke bør være indrettet saaledes, at Borgeme skulle være nødsagede til at oprette Testament for at tilvejebringe den Ordning, som er den i og for sig naturligeste. Man har derfor i Forlagets § 46 første Stykke optaget den Bestemmelse, at den længstlevende Ægtefælle paa Skifte med den Førstafdødes Udarvinger skal være berettiget til at beholde det hele Bo urealiseret imod at give Medarvingerne Udlæg med det Beløb i rede Penge, som deres Arvelodder efter Burdering befindes at udgjøre. Hvad angaaer Skifte mellem den længstlevende Ægtefælle og den Først-

afdødes Livsarvinger, opretholder Bestemmelsen i Paragrafens andet Stykke de hidtil gjældende Regler. Herefter bliver Ægtefællens Stilling paa Skiftet i den heromhandlede Henseende i det Væsentlige den samme, hvad enten Arvingerne ere Livsarvinger eller Udarvinger, dog med den Forskjel, at de umyndige Udarvinger kunne fordre deres Arv udbetalt i rede Penge og ikke som Livsarvingerne behøve at modtage Udlæg i en ved Pant i Boet sikret Fordring, en Forskjel, som vil findes naturligt begrundet deri, at det kun undtagelsesvis og tilfældig vil forekomme, at den Førstafdødes umyndige Udarvinger nyde Underholdning og Opdragelse hos den Længstlevende. Søvrigt er det ved den heromhandlede Regel forudsat, at den efterlevende Ægtefælle ikke hæfter personlig for Boets Gjæld; er dette Tilfældet, bliver Boet at behandle efter de særegne Regler i Kapitel 5.

Medens Boets Eiendele efter Christian den Femtes Lov bleve udloddede mellem Arvingerne efter Burdering, er det nu utvivlsomt Regelen, at en Arving ikke behøver at modtage saadant Udlæg, men kan forlange, at Skifteretten ved offentlig Auktion realiserer saa mange af Boets Eiendele, som udkræves, for at han kan faae sin Arvelod udbetalt i rede Penge. Man har endog opfattet det Spørgsmaal, om Forandringen i Retsreglerne ikke strækker sig saa vidt, at en Arving nu maa erkjendes uberettiget til mod en Medarvings Protest at fordre sin Arvelod udlagt af Boets Gjenstande efter Burdering og saaledes være forpligtet til at finde sig i, at samtlige Boets Eiendele realiseres ved Auktion og hans Arv derefter udbetales ham i rede Penge. Om Besvarelsen af dette Spørgsmaal have Anskuelseerne været forskellige, men i den nyere Tid synes det dog at være den almindeligst antagne Mening, at der ikke kan nægtes den enkelte Arving Ret til at fordre sin Arv udlagt i Boets Eosøre, og at ogsaa faste Eiendomme kunne fordres udlagte efter Burdering, forsaavidt Værdien ikke overstiger Arvingens Arvelod. I ethvert Fald turde det imidlertid være et Spørgsmaal, om det ikke efter Auktionsvæsenets Udsvilling maa ansees for hensigtsmæssigere at opstille som Regel, at alle Boets Eiendele skulle stilles til Auktion, saa-